

Predmet C-743/23**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

4. prosinca 2023.

Sud koji je uputio zahtjev:Landessozialgericht für das Saarland (Zemaljski socijalni sud
Saarlanda, Njemačka)**Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:**

15. studenoga 2023.

Tužitelj i druga stranka u žalbenom postupku:

A

Tuženik i žalitelj:

GKV-Spitzenverband

Predmet glavnog postupka

Obveza zdravstvenog osiguranja – Odluka o zakonodavstvu koje se primjenjuje – Obavljanje djelatnosti u dvjema državama članicama ili više njih – Uzimanje u obzir djelatnosti u trećim zemljama

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Članak 267. UFEU-a

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 13. stavak 1. Uredbe br. 883/2004 u vezi s člankom 14. stavkom 8. Uredbe br. 987/2009 tumačiti na način da prilikom ispitivanja obavlja li se znatan dio djelatnosti u državi članici treba uzeti u obzir sve djelatnosti zaposlene osobe, uključujući njezinu djelatnost u trećim zemljama?

2. Suprotno tomu, treba li članak 13. stavak 1. Uredbe br. 883/2004 u vezi s člankom 14. stavkom 8. Uredbe br. 987/2009 tumačiti na način da prilikom ispitivanja obavlja li se znatan dio djelatnosti u državi članici treba uzeti u obzir samo djelatnosti koje zaposlena osoba obavlja u državama članicama?

Navedene odredbe prava Unije

Sporazum između Europske zajednice i njezinih država članica, s jedne strane, i Švicarske Konfederacije, s druge strane, o slobodnom kretanju osoba (u daljnjem tekstu: Sporazum o slobodnom kretanju): članak 8. i članak 1. Priloga II.

Uredba (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti (u daljnjem tekstu: Uredba br. 883/2004): članak 13.

Uredba (EZ) br. 987/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o utvrđivanju postupka provedbe Uredbe (EZ) br. 883/2004 o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti (u daljnjem tekstu: Uredba br. 987/2009): članci 14. i 16.

Navedene nacionalne odredbe

Gesetz zur Koordinierung der Systeme der sozialen Sicherheit in Europa (Zakon o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti u Europi): članak 2.

Sozialgesetzbuch Fünftes Buch – Gesetzliche Krankenversicherung (Peta knjiga Socijalnog zakonika – Obvezno zdravstveno osiguranje) (u daljnjem tekstu: SGB V): članak 219.a

Sažet prikaz činjenica i postupka

- 1 Sporno je pitanje u pogledu toga je li tužitelj od 1. prosinca 2015. do 30. studenoga 2020. imao obvezu zdravstvenog osiguranja u Njemačkoj ili Švicarskoj.
- 2 Tužitelj s boravištem u Njemačkoj bio je zaposlen u Švicarskoj od 1. prosinca 2015. do 31. prosinca 2020. Kod svojeg poslodavca radio je kao specijalist u izvozu, pri čemu je posjećivao i savjetovao kupce na licu mjesta te održavao obuke, seminare i kušanja. Kupci su se uglavnom nalazili u zemljama izvan Europske unije. U Švicarskoj i Njemačkoj inače je radio 10,5 dana u tromjesečju. Djelatnost u Njemačkoj sastojala se u radu od kuće u tužiteljevu boravištu. Tužitelj je primao jedinstvenu mjesečnu naknadu koja nije bila razmjerna s obzirom na mjesto obavljanja djelatnosti.
- 3 Obratio se tuženiku 19. studenoga 2015. i skrenuo mu pozornost na to da je zaposlen u Švicarskoj i da manje od 25 % svoje djelatnosti obavlja u Njemačkoj.

- 4 Tužitelj je 1. prosinca 2015. sklopio zdravstveno osiguranje u Švicarskoj. Dopisom od 22. veljače 2016. Amt für Sozialbeiträge des Kantons Basel-Stadt (Zavod za doprinose za socijalno osiguranje kantona Basel-Stadt, Švicarska) priopćio je da je primio dokaz o zdravstvenom osiguranju i da prima na znanje da je tužitelj sklopio obvezno osiguranje u Švicarskoj na temelju Krankenversicherungsgesetzes (Zakon o zdravstvenom osiguranju) (KVG) u skladu s bilateralnim sporazumima (premija EU/EFTA za Njemačku).
- 5 Odlukom od 18. kolovoza 2016. tuženik je na temelju članka 13. Uredbe br. 883/2004 utvrdio da se na predmetni radni odnos od 1. prosinca 2015. do 30. studenoga 2020. primjenjuje njemačko zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti i izdao je odgovarajuću potvrdu A1. Tužitelj inače obavlja djelatnost u dvjema državama članicama ili više njih. Više od znatnog dijela djelatnosti obavlja u Njemačkoj kao zemlji svojeg boravišta, tako da se primjenjuje njemačko zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti.
- 6 Tužitelj je protiv toga podnio prigovor, koji je tuženik odbio odlukom o prigovoru od 18. prosinca 2020. Na ovaj slučaj primjenjuju se odredbe Uredbe br. 883/2004 i Uredbe br. 987/2009. Budući da te uredbe treba primjenjivati isključivo u okviru njihova teritorijalnog područja primjene, relevantne su samo djelatnosti u zemljama koje su obuhvaćene tim područjem primjene. U tom pogledu u konkretnom slučaju treba uzeti u obzir samo udjele tužiteljeva radnog vremena u Njemačkoj i Švicarskoj. U tom kontekstu tužitelj obavlja znatan dio djelatnosti u zemlji boravišta.
- 7 Tužitelj je 28. prosinca 2020. protiv toga podnio tužbu.

Ključni argumenti stranaka glavnog postupka

- 8 Tužitelj je naveo da je njegovo razdoblje zaposlenja u Švicarskoj trajalo od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2020., uključujući taj datum. Prilikom određivanja znatnog udjela radnog vremena treba uzeti u obzir ne samo radna vremena u Njemačkoj i Švicarskoj, nego njegovo ukupno zaposlenje, pa tako i djelatnost u trećim zemljama. Nadalje, ne može se utvrditi da je tuženik u skladu s člankom 16. stavkom 2. Uredbe br. 987/2009 uredno obavijestio švicarsku ustanovu, tako da pobijana odluka ne može imati obvezujućii učinak. Osim toga, tijekom cijelog je razdoblja zaposlenja u Švicarskoj kod tijela nadležnih za socijalno osiguranje bio registriran kao zaposlena osoba u sustavu obveznog socijalnog osiguranja. Zavod za doprinose za socijalno osiguranje kantona Basel-Stadt utvrdio je da je kao pogranični radnik obvezan ući u sustav zdravstvenog osiguranja u Švicarskoj (odluka od 22. veljače 2016., koja je u skladu s člankom 5. stavkom 1. Uredbe br. 987/2009 obvezujuća i za tuženika). Osim toga, tuženik se ni na koji način nije pobrinuo za to da njemačke ustanove nadležne za socijalno osiguranje provedu odluku od 18. kolovoza 2016. Nadalje, tuženik uopće nije nastojao u razumnom roku dovršiti postupak povodom prigovora.

Naprotiv, postupak je bio na čekanju četiri godine. Zbog takvog tuženikovog ponašanja tužitelj je mogao očekivati da tuženik neće ostati pri prvotnoj odluci.

- 9 Tuženik je naveo da je kao ustanova tužiteljeve zemlje boravišta bio nadležan za odluku koju je donio uzimajući u obzir članak 16. stavak 2. Uredbe br. 987/2009 u vezi s člankom 219.a SGB-a V. Osim toga, o svojoj je odluci od 18. kolovoza 2016. obavijestio i švicarsku ustanovu i intervenijenta.
- 10 Na zahtjev socijalnog suda Bundesamt für Sozialversicherungen in Bern (Savezni ured za socijalna osiguranja u Bernu, Švicarska) priopćio je da tuženikova odluka od 18. kolovoza 2016. nije prosljeđena nadležnoj švicarskoj ustanovi, odnosno Ausgleichskasseu Basel-Stadt (Kompenzacijski fond u Basel-Stadtu, Švicarska). Prihvaća se tuženikova odluka o zakonodavstvu koje se primjenjuje. Ona se odnosi na prethodno razdoblje, a i potvrda A1 može se izdati za prethodno razdoblje. Osim toga, potvrda A1 samo je deklaratorne prirode. Ako ne postoji potvrda, mjerodavna pravila o socijalnom osiguranju određuju se na temelju općih načela Uredbe br. 883/2004. Budući da je Švicarska sada obaviještena o tuženikovoj odluci o zakonodavstvu koje se primjenjuje i da je suglasna s njome, okolnost da odluka nije pravilno registrirana 2016. u Švicarskoj više nije relevantna. Kompenzacijski fond u Basel-Stadtu tužitelju je već izdao potvrdu A1 za razdoblje od 1. siječnja 2019. do 31. prosinca 2020. koja dokazuje primjenu švicarskog zakonodavstva o socijalnoj sigurnosti a da pritom nije bio upoznat s predmetnim činjenicama ni s tuženikovom odlukom. Međutim, ako se potvrdi odluka o primjeni njemačkog zakonodavstva, švicarsku potvrdu treba proglasiti nevaljanom, a švicarskom poslodavcu treba nadoknaditi doprinose. Za razdoblja od 1. prosinca 2015. do 31. prosinca 2018. i od 1. siječnja 2021. Kompenzacijskom fondu nije dostavljena potvrda A1 niti su zatražena upućivanja preko švicarskog poslodavca.
- 11 Rješenjem od 4. kolovoza 2022. Sozialgericht für das Saarland (Socijalni sud Saarlanda, Njemačka) poništio je odluku od 18. kolovoza 2016. i naložio tuženiku da u skladu s člankom 13. Uredbe br. 883/2004 u vezi s člankom 16. Uredbe br. 987/2009 odluči da se na tužiteljevu djelatnost kod intervenijenta od 1. prosinca 2015. do 31. prosinca 2020. primjenjuje švicarsko zakonodavstvo.
- 12 Kao obrazloženje u biti je naveo da primjenjivost švicarskog zakonodavstva proizlazi iz članka 13. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 883/2004 te stoga iz zakonodavstva države članice u kojoj poduzetnik koji zapošljava tužitelja ima poslovni nastan (u ovom slučaju: Švicarska) jer tužitelj ne obavlja znatan dio svoje djelatnosti u državi članici boravišta (u ovom slučaju: Njemačka). Ako od približno 65 dana obavljanja djelatnosti u tromjesečju ostane samo 10,5 dana u Njemačkoj (otprilike 1/6), to se više ne može smatrati znatnim dijelom u smislu članka 13. stavka 1. Uredbe br. 883/2004 i članka 14. stavka 8. Uredbe br. 987/2009.
- 13 Ako se polazi od tuženikova stajališta da za pravnu klasifikaciju treba uzeti u obzir samo Švicarsku i Njemačku s tamošnjim udjelima djelatnosti, odluka u

skladu s člankom 16. stavkom 2. Uredbe br. 987/2009 mogla bi se tada donijeti također samo za djelatnost koja se ondje obavlja. To ne proizlazi ni iz teksta članka 13. stavaka 1. i 3. Uredbe br. 883/2004 ni iz teksta članka 14. stavka 8. Uredbe br. 987/2009, a nije u skladu ni s njihovim smislom i svrhom da se odluči koje se zakonodavstvo primjenjuje na (neku) djelatnost. Tuženikovo tumačenje pravnog pravila dovelo bi do neprirodnog razdvajanja iste činjenične osnove, odnosno u ovom slučaju radnog odnosa. U smislu u kojem je odlučeno u ovom slučaju već je odlučio i Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud) u presudi od 19. svibnja 2022., Ryanair (C- 33/21, EU:C:2022:402). Tuženik je nadležan za donošenje odluke o zakonodavstvu koje se primjenjuje koju je potrebno donijeti na temelju obveze koju je odredio sud.

- 14 Tuženik je 6. rujna 2022. podnio žalbu protiv rješenja koje mu je dostavljeno 9. kolovoza 2022.
- 15 Kao obrazloženje naveo je da se odredbe Uredbe i stoga pravna posljedica odluke odnose isključivo na djelatnosti koje su obuhvaćene područjem primjene uredbi. Da je europski zakonodavac htio da se u okviru ispitivanja članka 13. Uredbe br. 883/2004 uzmu u obzir djelatnosti u trećim zemljama, u tom bi se pogledu donijele odredbe koje se odnose i na druge situacije uređene člankom 13. Uredbe br. 883/2004.
- 16 Presuda od 19. svibnja 2022., Ryanair (C- 33/21, EU:C:2022:402), odnosi se na posebnu situaciju letačkog osoblja. Ni u jednom njezinu dijelu nije riječ o tome da su dotične osobe radile u zemlji u kojoj se Uredba ne primjenjuje. Stoga ta presuda nije prikladna za pojašnjenje tog pitanja. Druge dvije presude (C-631/17, EU:C:2019:381 i C-372/20, EU:C:2021:962) upućuju na to da ni Sud još nema ustaljeno mišljenje o toj temi i da je dosadašnja sudska praksa proturječna.
- 17 Uostalom, ako tuženik na temelju obvezujuće presude odluči da se primjenjuje švicarsko zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti, on je nadležan za donošenje odluke o zakonodavstvu koje se primjenjuje u slučaju Njemačke kao zemlje boravišta, ali nije nadležan za izdavanje potvrde A1 (ako se primjenjuje švicarsko zakonodavstvo). Postupkom u skladu s člankom 16. Uredbe br. 987/2009 predviđa se obavještanje nadležne švicarske ustanove o odluci, nakon čega ona izdaje potvrdu A1. Odluka je u početku samo privremena te u tom slučaju nadležna švicarska ustanova ima pravo podnijeti prigovor u roku od dva mjeseca. Presuda njemačkog suda nije obvezujuća za nadležno švicarsko tijelo jer ona nema učinak izvan njemačkog državnog područja. Kao što je već poznato, nadležno švicarsko tijelo slaže se s tuženikovim mišljenjem i smatra da nije moguće uzeti u obzir radno vrijeme izvan područja primjene Uredbe br. 883/2004. Stoga treba pretpostaviti da će švicarsko tijelo iskoristiti mogućnost podnošenja prigovora.
- 18 Tuženik zahtijeva da se ukine rješenje Sozialgerichta für das Saarland (Socijalni sud Saarlanda) od 4. kolovoza 2022. i odbije tužba.

- 19 Tužitelj i intervenijent zahtijevaju da se žalba odbije. Oni podupiru pobijanu odluku.

Sažet prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 20 Mjesto u kojem je tužitelj u spornom razdoblju od 1. prosinca 2015. do 30. studenoga 2020. imao obvezu zdravstvenog osiguranja ovisi o pravilnom tumačenju članka 13. Uredbe br. 883/2004 i članka 14. Uredbe br. 987/2009. Odluka o zakonodavstvu koje se primjenjuje u slučajevima obavljanja uobičajene djelatnosti u više država članica temelji se na članku 13. Uredbe br. 883/2004, čija je provedba uređena člankom 16. Uredbe br. 987/2009.
- 21 Članak 16. stavak 1. Uredbe br. 987/2009 relevantan je jer je tužitelj obavljao djelatnost u dvjema državama članicama, odnosno u Njemačkoj i Švicarskoj. Stoga time što u odjeljku A svojeg Priloga II., u njegovim različitim verzijama, izričito navodi uredbe br. 1408/71 i 883/2004, Sporazum o slobodnom kretanju proširuje područje primjene tih uredbi na Švicarsku Konfederaciju na način da Švicarsku Konfederaciju za potrebe ovog predmeta ne treba smatrati trećom zemljom, nego državom članicom (presuda Suda od 15. rujna 2022., C-58/21, EU:C:2022:691, t. 38.).
- 22 Nadležno tijelo u smislu članka 16. stavka 1. Uredbe br. 987/2009 u Njemačkoj je Bundesministerium für Arbeit und Soziales (Savezno ministarstvo rada i socijalne skrbi, Njemačka). To je tijelo imenovalo odjel DVKA tuženog GKV-Spitzenverbanda nadležnim tijelom za donošenje odluke o zakonodavstvu koje se primjenjuje u skladu s člankom 16. stavkom 2. Uredbe br. 987/2009 u slučajevima obavljanja uobičajene djelatnosti u više država članica kad dotična osoba ima boravište u Njemačkoj, kao u ovom slučaju. Odluka se dokumentira izdavanjem potvrde A1.
- 23 U skladu s člankom 16. stavkom 2. prvom i drugom rečenicom Uredbe br. 987/2009 tuženik je obavezan bez odlaganja privremeno odlučiti koje se zakonodavstvo primjenjuje na tužitelja, uzimajući u obzir članak 13. Uredbe br. 883/2004 i članak 14. Uredbe br. 987/2009.
- 24 Kad je riječ o članku 14. stavku 8. Uredbe br. 987/2009, naknada za rad ne upućuje na to da je tužitelj obavljao znatan dio djelatnosti u Njemačkoj. On je primao jedinstvenu mjesečnu naknadu koja nije bila razmjerna s obzirom na mjesto obavljanja djelatnosti.
- 25 Stoga je ključno radno vrijeme. Tužitelj je od približno 65 dana obavljanja djelatnosti u tromjesečju 10,5 dana (oko 16 %) radio u Njemačkoj, daljnjih 10,5 dana (oko 16 %) u Švicarskoj, a ostale dane u trećim zemljama.
- 26 Ako treba uzeti u obzir ukupno tužiteljevo radno vrijeme, uključujući njegovu djelatnost u trećim zemljama, sud koji je uputio zahtjev odbio bi tuženikovu žalbu. U tom bi slučaju udio djelatnosti u Njemačkoj iznosio manje od 25 % te stoga ne

bi činio znatan dio djelatnosti. Posljedično bi trebalo primijeniti švicarsko zakonodavstvo. Tužitelj bi tada također mogao zahtijevati da tuženik odluči da se primjenjuje švicarsko zakonodavstvo. To proizlazi iz članka 16. stavka 2. prve rečenice Uredbe br. 987/2009.

- 27 Ako treba uzeti u obzir tužiteljevo radno vrijeme samo u pogledu njegove djelatnosti u Njemačkoj i Švicarskoj, a ne i djelatnosti u trećim zemljama, sud koji je uputio zahtjev prihvatio bi tuženikovu žalbu i ukinuo rješenje socijalnog suda. U tom bi slučaju udio djelatnosti u Njemačkoj iznosio 50 % te bi stoga činio znatan dio djelatnosti. Posljedično bi trebalo primijeniti njemačko zakonodavstvo.
- 28 Koliko je vidljivo, Sud još nije zauzeo jasno stajalište o pitanju treba li prilikom odlučivanja o tome obavlja li se znatan dio djelatnosti u državi članici uzeti u obzir cjelokupnu djelatnost, uključujući djelatnost koja se obavlja u trećim zemljama.
- 29 U presudi od 19. svibnja 2022., Ryanair (C- 33/21, EU:C:2022:402), bila je riječ o utvrđivanju zakonodavstva o socijalnoj sigurnosti koje je, u skladu s relevantnim odredbama Uredbe br. 1408/71 i Uredbe br. 883/2004, u dvjema njezinim verzijama, primjenjivo na članove letaćkog osoblja zračnog prijevoznika sa sjedištem u državi članici (Irska) koji nisu obuhvaćeni potvrdama E101, a koji 45 minuta dnevno rade u prostoru za prihvata posade, pod nazivom *crew room*, kojim navedeni zračni prijevoznik raspolaže na državnom području druge države (Italija) u kojoj boravi to letaćko osoblje, a preostali dio radnog vremena se nalaze u zrakoplovima tog zračnog prijevoznika.
- 30 Na temelju te presude ne može se zaključiti treba li u okviru članka 13. stavka 1. Uredbe br. 883/2004 uzeti u obzir i djelatnosti koje se obavljaju u trećoj zemlji. Sud koji je uputio zahtjev smatra da se ne može pretpostaviti, kao što je to učinio socijalni sud, da prilikom utvrđivanja znatnog dijela djelatnosti u državi članici boravišta (konkretno u Italiji) Sud očito ne smatra relevantnim pitanje u kojim su daljnjim zemljama koje su obuhvaćene područjem primjene uredbi ili trećim zemljama zaposlene osobe još radile jer bi inače postojala izričita razmatranja u tom pogledu. Presuda ne sadržava razmatranja o tome jesu li zaposlene osobe o kojima je riječ uopće radile u trećim zemljama. U tim okolnostima Sud nije imao razlog razmatrati pitanje koje je sporno u ovom slučaju.
- 31 Sud je u presudi od 8. svibnja 2019., Inspecteur van de Belastingdienst (C- 631/17, EU:C:2019:381), odlučio da predmetni radni odnos unatoč obavljanju djelatnosti izvan područja Unije zadržava dovoljno usku vezu s tim teritorijem s obzirom na to da je zaposlena osoba tijekom predmetnog razdoblja zadržala svoje boravište u Latviji i da je sjedište njezina poslodavca bilo u Nizozemskoj. Za ovaj postupak iz toga proizlazi da okolnost da tužitelj nije radio samo u Njemačkoj i Švicarskoj, nego i u trećim zemljama, ne isključuje dovoljno usku vezu između tužiteljeva radnog odnosa i područja Unije. To nije ni sporno među strankama. Međutim, Sud neovisno o tome navodi da posebne odredbe članaka 12. do 16. Uredbe br. 883/2004 i stoga osobito članak 13. stavak 1. Uredbe br. 883/2004 nisu

relevantni. Stoga se na temelju presude ne može zaključiti treba li u okviru članka 13. stavka 1. Uredbe br. 883/2004 uzeti u obzir i djelatnosti koje se obavljaju u trećoj zemlji.

- 32 Pitanje koje je sporno u ovom slučaju ne može se pojasniti ni na temelju presude od 25. studenoga 2021., Finanzamt Österreich (Obiteljska naknada za stručnjaka za razvojnu pomoć) (C- 372/20, EU:C:2021:962), koju nadalje navodi tuženik. Tužiteljica u tamošnjem glavnom postupku i njezina djeca bili su njemački državljani s prijavljenim prebivalištem u Njemačkoj, a njezin bračni drug i otac te djece bio je brazilski državljanin i nikada nije imao prijavljeno prebivalište u Njemačkoj. Tužiteljica je sklopila ugovor o radu s austrijskom nevladinom organizacijom. Na temelju tog ugovora mjesto zaposlenja tužiteljice nalazilo se u Beču (Austrija), a članovi njezine obitelji, kao i ona sama, bili su socijalno osigurani u okviru Wiener Gebietskrankenkasse (Područni fond za zdravstveno osiguranje u Beču, Austrija). Nakon što je prošla pripremni tečaj u Beču, tužiteljica iz glavnog postupka započela je misiju u Ugandi.
- 33 Sud je najprije ponovno presudio da sama okolnost da se djelatnosti radnika obavljaju izvan područja Unije nije dovoljna za izuzimanje iz primjene pravila Unije, među ostalim, iz Uredbe br. 883/2004, kada je radni odnos dovoljno usko povezan s tim područjem. Sud je potvrdio da postoji dovoljno uska veza s područjem Unije, osobito s austrijskim državnim područjem (poslodavac ima sjedište u Austriji). Zaposlenica je u toj državi članici prije svoje misije u trećoj zemlji provela razdoblje obuke kao i razdoblje reintegracije nakon te misije. Ugovor o radu sklopljen je u skladu s austrijskim pravom, zaposlenica je osigurana u austrijskom sustavu socijalne sigurnosti i izvršava svoje misije u okviru pomoći za razvoj koju pruža Republika Austrija. Sud je članak 11. stavak 3. točku (a) Uredbe br. 883/2004 tumačio na način da se odnosi na zakonodavstvo države članice poslodavca, odnosno austrijsko zakonodavstvo, kao jedino kojem treba podvrgnuti zaposlenicu, a da nema potrebe primijeniti podredno pravilo iz točke (e) tog stavka 3. Posebna odredba članka 13. stavka 1. Uredbe br. 883/2004 nije bila bitna za odlučivanje.
- 34 Zbog navedenih razloga sud koji je uputio zahtjev smatra da tumačenje članka 13. stavka 1. Uredbe br. 883/2004 u vezi s člankom 14. stavkom 8. Uredbe br. 987/2009 u pogledu pitanja treba li prilikom ispitivanja obavlja li se znatan dio djelatnosti u državi članici uzeti u obzir sve djelatnosti zaposlene osobe, uključujući njezinu djelatnost u trećim zemljama, nije nedvojbeno i da je potrebno pojašnjenje formulirano u prethodnim pitanjima.